

יפסל כל הקרבן נפסל, דאין ברירה ולא שייך לברור את חלקם מתוך כלל קרבן הציבור.

ברם יש לומר, דכלפי שמיא שפיר יש ברירה, ולהקדוש ברוך הוא אין ספק ושפיר יודע הוא לברור את חלקם.

אך הנה איתא במסכת ביצה (לו, ב) דבכהמה לא שייך לברור, דכיון שאיבריה יונקים זה מזה וכל איבר יונק משל חברו, לפיכך לא שייך בה כלל ברירה אף להסובר בעלמא דיש ברירה.

מועתה מובן, דבכל הקרבנות ציבור, לא שייך לומר שהקדוש ברוך הוא יברר את חלקם ולא יקבלם, דכיון שאיברי הבהמה יונקים זה מזה, אם כן כל הקרבן יפסל, אך במנחה שפיר שייך לומר שחלקם לא יתקבל, כיון דכל חלק וחלק במנחה אינו זקוק לחבירו.

דף ס"ט ע"ב

בגמ': האחין שחלקו לקוחות הן ומחזירין זה לזה ביובלי.

הקשו הראשונים באיסור 'לא תסיג' (פ' שופטים), דמה צריך איסור מיוחד לכך, הרי עובר בלא תגזול.

בפנים יפות (פ' שופטים) תירץ על פי דברי הגמרא על אתר דהאחין שחלקו מחזירין זה לזה ביובל, ואם כן אין השגת גבול בזה, שהרי ביובל יחזור הקרקע לאחיו, אבל מה שגבלו הראשונים בדור ראשון שאינו חוזר, כדאיתא בסוף פרק השולח (גיטין מח, א), והזהירה התורה, דאף בנחלתך אשר תנחל דהיינו שקיבלת נחלה זו בירושה, בכל זאת יש לאו דהשגת גבול כמו בראשונים.

★★

בגמ': מה ביתו ברשותו אף כל ברשותו.

באגרות משה (חלק א' או"ח סימן קמ"ו) כותב אודות החבילות של חמץ ששולחין מכאן להקרובים בארץ ישראל ומתעכבים עד אחר הפסח, ויש בהמשלוח חמץ, שלא יכול למכור החבילה להגוי, רק אם המשלוח יחזור בו מהשלוח לקרבו יהיו מחוייבין מהבי דואר להחזיר לו, וגם שיהיה סיפק בידו להודיע להבי דואר שחזר בו ולא יתנו למי שנשתלח לו, שהוא כשהודיע להבי דואר והחזרה לידו לא יעלה כפי שיווי החמץ, אבל כשלא יחזירו לו אף שמחוייבין להחזיר לו אבל

יעלה הוצאת הידיעה להבי דואר והחזירה לידו כסך החמץ שוודאי לא יעשה זה שום איש. שא"כ יצא כבר החמץ מרשותו והוי זה כשלו ואינו ברשותו שאינו יכול לא למכור ולא להפקיר כמפורש בב"ק דף ס"ט ודף ע', וא"כ גם בטולו לא מהני ויהיה עוד איסור מדאורייתא.

ולכתחילה כשבא אחד לשאול איך לעשות כשרוצה לשלוח חמץ לקרובו, טוב לומר לו שיתן לנכרי המכירו במתנה גמורה את החמץ שישלח לקרובו ויקנה במשיכה כדאיתא בתוס' ע"ז דף ע"א ד"ה פרדשני, דבמתנה דליכא כספא לכו"ע קונה נכרי במשיכה או בהגבהה, או שימכור להנכרי ויקנה במשיכה ובכסף וכו' ויבקש את הנכרי שישלח זה לקרובו וא"כ הוא חמצו של עכו"ם ממש. ומי שנשתלח לו הרי לא קנה וממילא לא יהיה שום חשש לאיסור.

אך כ"ז הוא כשיתקבל אחר הפסח, דאם יתקבל בבי דואר שבארץ ישראל בימי הפסח שיש עליהם אחריות החבילה והם ישראלים, הרי יעברו הממונים על הבי דואר מדין קבל אחריות, ולזה כמדומני שליכא שום עצה דאף באופן שמועיל מכירת המשלח הרי יעברו כשיהיה בימי הפסח הבי דואר שבמדינת ישראל.

★★

בגמ': ואיש כי יקדיש את ביתו קדש לה' מה ביתו ברשותו אף כל ברשותו.

בקול שמחה (פ' לך לך) הביא את דברי חז"ל על הפסוק (בראשית טו, ה) 'ויוצא אותו החוצה', 'צא מאיצטגנינות שלך וכו', אברם אינו מוליד, אברהם מוליד' (הובא ברש"י שם). והנה הקשה הזהר הקדוש (צ, ב), הלא לא נקרא שמו אברהם עד שמל, ואיך הוליד את ישמעאל קודם שמל.

וביאר, דהנה באדם הנותן מתנה לחבירו אין מתנתו מתנה עד שתבא ליד המקבל, מאחר שעדיין הוא תולה בדעת הנותן פן יחזור ממתנתו, ולאפוקי דאם נאמר דאין הנותן יכול לחזור בו, הרי כבר נגמרה המתנה והרי הוא כמי שבא ליד המקבל, ואין חילוק בעיקר המתנה במה שהיא ביד הנותן משהוא ביד המקבל. אמנם החילוק יהיה לענין אם הקדישו המקבל, דאינו קדוש אף שהוא שלו לגמרי מאחר דאינו ברשותו, משום דכתיב (ויקרא כז, יד) 'ואיש כי יקדיש את ביתו קדוש', מה ביתו ברשותו, כפי שדרשו כאן, ולפי זה אף